

bedsmænd og communale Autoriteter have Bestillinger at bortgive, og naar dette Udtryk i § 2: „Embeder og Bestillinger“ altsaa ikke er saa correct, som det burde være med Hensyn til Indholdet af § 1, har jeg saameget mindre taget Hensyn dertil, som § 1 aabenbart er aldeles feil affattet, forsaavidt den ærede Rigsdagsmand vil have, at den skal forstaaes saaledes, som han har udtrykt sig. Hvad det angaar, at jeg først nu ved tredje Behandling skulde have opdaget den Fortolkning, jeg idag har gjort gjældende, og ikke have tænkt paa den ved anden Behandling, da maa jeg bemærke, at der ikke ved anden Behandling var den fjerneste Anledning for mig til at omtale denne Fortolkning, og at det desuden fremgik saa bestemt og tydeligt som muligt af mit Endringsforslag, hvorledes jeg havde forstaaet Loven; thi, dersom jeg havde troet, at den ærede Forslagsstiller med sit Forslag kunde have tænkt paa Ansøgninger, som kunde blive Gjenstand for Hans Majestæt Kongens egen allerhøieste Afgjørelse, og som endelig vilde være at afgjøre af Kongen, kunde jeg ikke have foreslaaet, at Grundene til Afslaget skulde afgives af den, som endelig havde afgjort Sagen; thi i saa Fald vilde det blive Kongen selv, som skulde angive Grundene, hvorpaa hans Afgjørelse af Sagen støttede sig, og det har jeg sandelig ikke kunnet bringe i Forslag. Dertil kommer ogsaa, at jeg havde Anledning til at antage, at den Mand, fra hvem Forslaget først var kommet, meget godt har vidst, hvad han skrev; thi dersom Ansøgninger til Kongen havde været indbefattede under § 1, og dersom altsaa Vedkommende havde haft Ret til, naar han havde faaet Afslag paa en saadan Ansøgning, at fordrø alle derover afgivne Erklæringer til Gjennemsyn og at tage Afskrift af dem, maatte derunder jo ogsaa indbefattes de Forestillinger, med hvilke Ministeren forelægger Kongen Sagen til Afgjørelse; thi i den Erklæring, som Ministeren afgiver ved sin Indstilling, indholdes den egentlige Motivering til Afslaget, forsaavidt Hans Majestæt Kongen bifalder Indstillingen. Jeg havde altsaa meget god Grund til at antage, at den Mand, fra hvem Forslaget er kommet, nok har vidst, hvad han skrev, og at jeg fra Begyndelsen af har forstaaet

det saaledes, som jeg nu forstaaer det, fremgaaer bestemt af det Endringsforslag, som jeg havde stillet til anden Behandling.

J. N. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand siger nu, at han ikke havde mindste Anledning til ved anden Behandling at udtale sin Mening om Forstaaelsen af Lovforslaget. Dette forekommer mig forunderligt; thi jeg aabnede netop Forhandlingen med at sige, at jeg sluttede mig til nærværende Forslag af Justitsministeren, da det i Et og Alt indeholdt væsentlig det Samme som mit Lovforslag. Da nu den ærede Rigsdagsmand var den Eneste, som bekæmpede Lovforslaget, forekommer det mig, at der var megen Anledning til at udtale; dersom han havde den Mening dengang, at Forslaget, der var stillet af Justitsministeren, ikke i det Væsentlige indeholdt det Samme som mit Lovforslag. Men jeg forstaaer godt, at han ikke dengang gjorde det, fordi jeg troer, at han ikke da tænkte paa en saadan Fortolkning. Det Dvrigt, han anførte, navnlig at Ministerens Forestillinger til Kongen kunde komme ind under Loven, forekommer mig ligger udenfor Sagen og maa vel snarest være begrundet i et Forsøg paa at støtte, hvad han ikke ved sit Endringsforslag til anden Behandling kunde faae sat igjennem. Det forekommer mig, som sagt, at være Noget, der ikke staaer i Forbindelse med Sagen. Ministerens Forestillinger til Hans Majestæt Kongen har jeg saaledes aldrig hørt henregne til de Erklæringer, der afgives over Ansøgninger. Den ærede Rigsdagsmand veed ogsaa meget god Bæfted herom, og det synes, at han kun kaldte disse Forestillinger Erklæringer for ved saaledes at bringe dem ind under Lovens Omraade at vise, hvor urigtigt det vilde være at vedtaget Lovforslaget; men det er noget aldeles Nytt at henregne disse Forestillinger til de Erklæringer, der afgives over Ansøgninger. At jeg ikke har taget feil med Hensyn til Lovens Forstaaelse, forekommer mig ogsaa at ligge deri, at den afbøde Justitsminister, som havde stillet Forslaget, erklærede ved Sagens første Behandling, at hans Colleger vare enige med ham i, at de ikke vilde modsætte sig denne Lov, og der maa altsaa om den have været Enighed